

MAŁOPOLSKI WOJEWÓDZKI INSPEKTOR FARMACEUTYCZNY

FAKR-II.850.2.2023

Kraków, dnia 09.03.2023 r.

DECYZJA

Na podstawie art. 34 ust. 1 i 5 ustawy z dnia 30 marca 2018 r. - *Prawo przedsiębiorców* (Dz.U. z 2021 r. poz. 162, z późn. zm.: dalej: p.p.) w zw. z art. 86a, art. 88 ust. 5 pkt 3 lit. b), art. 103 ust. 2 pkt 4a ustawy z dnia 6 września 2001 r. - *Prawo farmaceutyczne* (Dz. U. z 2021 r. poz. 1977 z późn. zm.; dalej: Pr. farm.) i § 6 ust. 5 pkt Rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 27 października 2022 r. – w sprawie podstawowych warunków prowadzenia apteki (Dz. U. z 2022 poz. 2363) oraz art. 104 § 1 i 2, art. 107 § 1 – 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - *Kodeks postępowania administracyjnego* (Dz.U. 2022 poz. 2000: dalej: k.p.a.) po rozpoznaniu wniosku z dnia 16 lutego 2023 r.

MAŁOPOLSKI WOJEWÓDZKI INSPEKTOR FARMACEUTYCZNY

odmawia udzielenia interpretacji indywidualnej przepisów art. 86a, art. 88 ust. 5 pkt 3 lit. b), art. 103 ust. 2 pkt 4a ustawy z dnia 6 września 2001 r. - *Prawo farmaceutyczne* (Dz. U. z 2021 r. poz. 1977 z późn. zm.) i § 6 ust. 5 pkt Rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 27 października 2022 r. - w sprawie podstawowych warunków prowadzenia apteki (Dz. U. z 2022 poz. 2363).

UZASADNIENIE

Wnioskodawca, a to . - działając przez pełnomocnika - zwrócił się o wydanie interpretacji indywidualnej, co do zakresu i sposobu stosowania przepisów art. 86a, art. 88 ust. 5 pkt 3 lit. b), art. 103 ust. 2 pkt 4a ustawy z dnia 6 września 2001 r. - *Prawo farmaceutyczne* oraz § 6 ust. 5 pkt Rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 27 października 2022 r. – w sprawie podstawowych warunków prowadzenia apteki podając opis zdarzenia przyszłego.

Wnioskodawca przedstawił następujący stan faktyczny i zdarzenie przyszłe.

Problemem interpretacyjnym – według Wnioskodawcy - jest zdarzenie przyszłe w postaci możliwości zawierania pomiędzy aptekami umów o sporządzanie leków recepturowych na podstawie recept dostarczanych przez pacjenta. Założeniem zawierania takich umów byłoby, że apteka, w której pacjent przedstawiłby receptę przekazywałaby receptę wraz ze zleceniem sporządzenia leku innej aptece, jak również przekazywałaby kwotę do zapłaty wręczoną przez pacjenta. Następnie sporządzony lek byłby przekazany z powrotem do apteki zlecającej

WOJEWÓDZKI INSPEKTORAT FARMACEUTYCZNY W KRAKOWIE

31-011 Kraków; Plac Szczepański 5; tel. 12/ 422-75-41; fax. 12/ 422-75-52

wraz z dokumentem sprzedaży dla pacjenta. Apteka zlecająca wydawałaby pacjentowi lek wraz z dokumentem sprzedaży. Do wniosku został dołączony także wzór umowy na sporządzania leków recepturowych.

Wątpliwości w przedmiocie zawierania takich umów pomiędzy aptekami występują – zdaniem Wnioskodawcy - na gruncie przepisów art. 86a, art. 88 ust. 5 pkt 3 lit. b), art. 103 ust. 2 pkt 4a Pr. farm. oraz § 6 ust. 5 pkt Rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 27 października 2022 r. – w sprawie podstawowych warunków prowadzenia apteki.

W zakresie wykładni przepisu art. 86 a Pr. farm., który stwierdza, że:

„Apteka ogólnodostępna lub punkt apteczny może zbyć, na zasadach określonych w ustawie oraz w ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych, produkt leczniczy wyłącznie:

- 1) w celu bezpośredniego zaopatrywania ludności, w tym nieodpłatnie pacjentowi – wyłącznie na potrzeby jego leczenia;*
- 2) w celu zaopatrzenia podmiotu wykonującego działalność leczniczą – na podstawie zapotrzebowania, o którym mowa w art. 96 ust. 1;*
- 3) nieodpłatnie, na zasadach określonych w ust. 3 i 4;*
- 4) w celu zaopatrzenia podmiotów innych niż wymienione w pkt 1 i 2, niebędących podmiotami uprawnionymi do obrotu produktami leczniczymi, w produkty lecznicze o kategorii dostępności, o której mowa w art. 23a ust. 1 pkt 1, z wyłączeniem produktów leczniczych zawierających w składzie substancje o działaniu psychoaktywnym, określone w przepisach wydanych na podstawie art. 71a ust. 5.”*

a którego celem – zdaniem Wnioskodawcy - było przeciwdziałanie tzw. odwróconemu łańcuchowi dystrybucji za pośrednictwem zakazu sprzedaży leków do hurtowni oraz pomiędzy aptekami, **wnioskodawca przedstawił stanowisko własne, że opisane przez niego zdarzenie przyszłe w postaci zawierania przez apteki umów o wykonanie leków recepturowych nie narusza tego przepisu.** Wynikać to ma z okoliczności, że opisany model umowy funkcjonować będzie w układzie, w którym apteka zlecająca sporządzenie leku pełni rolę pośrednika pomiędzy pacjentem, a apteką sporządzającą lek. Sprzedaż leku odbywa się przez aptekę sporządzającą lek na rzecz indywidualnego pacjenta wskazanego na recepcie.

W zakresie wykładni przepisu art. 88 ust. 5 pkt 3 lit. b) Pr. farm., który stwierdza między innymi, że do zadań kierownika apteki ogólnodostępnej należy osobiste kierowanie apteką, obejmujące nadzór nad bieżącą działalnością apteki, w szczególności nad sporządzaniem leków recepturowych i leków aptecznych, **to według stanowiska własnego Wnioskodawcy wydawanie leku sporządzonego w innej aptece nie narusza tego przepisu.** Wynikać to ma z faktu, że zgodnie z art. 88 ust. 2 Pr. farm. kierownikiem apteki może być jedynie farmaceuta, który spełnia łącznie warunki w postaci:

- 1) posiada tytuł specjalisty w dziedzinie farmacji aptecznej, klinicznej lub farmakologii oraz co najmniej dwuletni staż pracy w aptece ogólnodostępnej w pełnym wymiarze czasu pracy, albo posiada co najmniej pięcioletni staż pracy w aptece ogólnodostępnej w pełnym wymiarze czasu pracy;*
- 2) wypełnia obowiązki ustawicznego rozwoju zawodowego;*

- 3) *wypełnia obowiązki członka samorządu zawodu farmaceuty;*
- 4) *daje rękojmię należytego prowadzenia apteki.*

Tym samym kierownikiem apteki może być wyłącznie osoba posiadająca stosowne doświadczenia i przestrzegająca wszelkich norm prawa oraz etyki zawodowej. Mając to na uwadze okoliczność sporządzenia leku recepturowego w innej aptece w żaden sposób nie ogranicza to zapewnienia właściwego nadzoru nad sporządzaniem leków, a każda apteka ma obowiązek posiadania kierownika odpowiedzialnego za nadzór nad jej działalnością.

W zakresie wykładni przepisu art. 103 ust. 2 pkt 4a Pr. farm., który stwierdza, że wojewódzki inspektor farmaceutyczny może cofnąć zezwolenia na prowadzenie apteki w sytuacji, gdy:

apteka przekazuje, z wyłączeniem:

- a) *Inspekcji Farmaceutycznej,*
- b) *Narodowego Funduszu Zdrowia,*
- c) *SIM*

- dane umożliwiające identyfikację indywidualnego pacjenta, lekarza lub świadczeniodawcy;

wnioskodawca przedstawił stanowisko własne, że opisane przez niego zdarzenie przyszło w postaci zawierania przez apteki umów o wykonanie leków recepturowych nie narusza tego przepisu, nie prowadzi do cofnięcia zezwolenia, albowiem dane pacjenta i świadczeniobiorcy nie są przekazywane dalej do podmiotu trzeciego, a ich wykorzystywanie odbywa się wyłącznie na potrzeby świadczenia usług farmaceutycznych i rozliczenia się z NFZ.

W zakresie wykładni przepisu § 6 ust. 5 pkt Rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 27 października 2022 r. – w sprawie podstawowych warunków prowadzenia apteki, który stanowi, że:

Leki recepturowe i leki apteczne sporządzane w aptece są wykonywane w izbie recepturowej, a produkty lecznicze homeopatyczne w izbie do sporządzania produktów leczniczych homeopatycznych – przez farmaceutę lub technika farmaceutycznego w granicach ich uprawnień zawodowych, z surowców farmaceutycznych o potwierdzonej jakości i są one przeznaczone do wydania:

- 1) *na rzecz pacjenta tej apteki;*

wnioskodawca przedstawił stanowisko własne, że opisane przez niego zdarzenie przyszło w postaci zawierania przez apteki umów o wykonanie leków recepturowych (współpraca aptek w zakresie sporządzania leków recepturowych) pozostaje w zgodzie z przepisami rozporządzenia, albowiem apteka sporządzająca lek recepturowy dokonuje tego na podstawie recepty pacjenta oraz przekazuje lek pacjentowi za pośrednictwem apteki zlecającej. Natomiast apteka zlecająca sporządzenie leku nie bierze czynnego udziału w jego przygotowaniu, pełniąc rolę podmiotu pośredniczącego, co w ocenie Wnioskodawcy nie stanowi naruszenia przepisów rozporządzenia.

We wniosku została poruszona także kwestia transportu leku recepturowego z apteki sporządzającej lek do apteki zlecającej przygotowanie. W tym zakresie Wnioskodawca podniósł, że przepisy powołanego powyżej rozporządzenia nakładają na apteki obowiązek zapewnienia, aby produkty lecznicze znajdowały się w warunkach zapewniających utrzymanie właściwych

parametrów temperaturowych i wilgotnościowych, a apteki mają także obowiązek dokumentowania warunków przechowywania i transportu leków. Obowiązki te dotyczą zarówno apteki przekazującej lek, jak również apteki odbioru.

Odnosząc się do proceduralnej przesłanki udzielania przez właściwy organ lub właściwą jednostkę organizacyjną wydania wyjaśnienia co do zakresu i sposobu stosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej w jego indywidualnej sprawie (interpretacja indywidualna), Wnioskodawca wyjaśnił w jaki sposób przywołane we wniosku przepisy Prawa farmaceutycznego i aktu wykonawczego, o których interpretację się zwraca, mają związek z koniecznością świadczenia przez Wnioskodawcę daniny publicznej.

Mianowicie – zdaniem Wnioskodawcy – zgodnie z dyspozycją art. 5 ust. 2 pkt 1) ustawy o finansach publicznych, za daniny publiczne uważa się w szczególności opłaty, których obowiązek ponoszenia na rzecz państwa wynika z obowiązujących ustaw. Wnioskodawca podniósł, że: *„Jednak w nauce i orzecznictwie wskazuje się na bardzo szerokie rozumienie pojęcia „danina publiczna”*. Ma to wynikać przykładowo między z wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 29 września 2017 r. (sygn. akt: II GSK 3556/15), w którym Sad podjął się interpretacji daniny publicznej, na które wskazuje art. 10 ust. ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, uprawniające do uzyskania interpretacji co do zakresu i sposobu stosowania prawa. Zgodnie z tym wyrokiem nie chodzi tylko o daniny o charakterze pieniężnym, ale także o wszelkie obowiązki niepieniężne, jeżeli ich ponoszenie wynika z ustawy i wiąże się z ograniczeniem swobody w korzystaniu z przysługujących mu praw ze względu na potrzebę ochrony interesu publicznego.

Wnioskodawca mając powyższe na uwadze **upatruje daniny publicznej w obowiązku wydawania przez aptekę produktów leczniczych, w tym leków recepturowych, na co wskazuje art. 95 ust. 1 i 1a Pr. farm. Dodatkowo niewykonanie obowiązku zapewnienia dostępności do leków przez pacjentów może skutkować utratą zezwolenia, zgodnie z art. 103 ust. 2 pkt 3 Pr. farm.** Obowiązek ten ma charakter ustawowy, jego realizacja następuje niezależnie od czynników ekonomicznych, ma na celu ochronę interesu publicznego, jakim jest ochrona zdrowia publicznego, a w konsekwencji jest daniną publiczną - stanowiąc przesłankę proceduralną z art. 34 p.p. uprawniającą do otrzymania interpretacji indywidualnej wskazywanych we wniosku przepisów, na tle zaprezentowanego zdarzenia przyszłego.

Organ zważył, co następuje.

Wnioskodawca reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika niewątpliwie wskazał we wniosku przepisy prawne mające być przedmiotem interpretacji, a jako zdarzenie przyszłe została określona możliwość zawierania umów pomiędzy aptekami na wykonanie leków recepturowych na podstawie recept dostarczanych przez pacjenta. Założeniem zawierania takich umów byłoby, że apteka, w której pacjent przedstawiłby receptę przekazywałaby receptę wraz ze zleceniem sporządzenia leku innej aptece, jak również przekazywałaby kwotę do zapłaty wręczona przez pacjenta. Następnie sporządzony lek byłby przekazany z powrotem do apteki zlecającej wraz z dokumentem sprzedaży dla pacjenta. Apteka zlecająca wydawałaby pacjentowi lek wraz z dokumentem sprzedaży. Jednocześnie wniosek wskazuje na zasadność wydania interpretacji wskazywanych we wniosku przepisów Prawa farmaceutycznego, albowiem wynika z nich obowiązek

świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej. **Jako daninę(y) publiczną zostały wskazane obowiązki wynikające z art. 95 ust. 1 i 1a Pr. farm.**

Wobec takiej stanowczej treści wniosku, a zwłaszcza przy stwierdzeniu we wniosku, że wskazywane przepisy prawne są związane z daniną publiczną o charakterze niepieniężnym, co wynika z innych przepisów, jak również zaprezentowanie we wniosku interpretacji daniny publicznej o charakterze niepieniężnym w oparciu o wskazywany wyrok NSA oraz powołaniem się na poglądy doktryny organ uznał, że nie zachodzi konieczność wzywania Wnioskodawcy do usunięcia braków formalnych wniosku.

Przechodząc do oceny wniosku na wstępie należy podkreślić, że organ w pełni podziela poglądy wyrażone w orzecznictwie odnośnie pojęcia „danina publiczna”. W przepisach ustawy p.p. ustawodawca nie wyjaśnił znaczenia tego pojęcia. Zostało ono natomiast zdefiniowane w art. 5 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. - o finansach publicznych. Daniny publiczne to podatki, składki, opłaty, wpłaty z zysku przedsiębiorstw państwowych i jednoosobowych spółek Skarbu Państwa, a także inne świadczenia pieniężne, których obowiązek ponoszenia na rzecz państwa, jednostek samorządu terytorialnego, państwowych funduszy celowych oraz innych jednostek sektora finansów publicznych wynika z odrębnych ustaw. Cechami danin publicznych są przede wszystkim: przymusowość, bezwrotność, oparcie obowiązku ich ponoszenia o przepisy ustawowe. Daniny publiczne są ustanawiane jednostronnie przez właściwe organy państwa wyposażone we władztwo publiczne¹. W literaturze podnosi się, że warunkiem sine qua non określenia danego świadczenia pieniężnego mianem daniny jest wykazanie, że sprzyja ono realizacji przez państwo celów publicznych oraz określenie związku między ustanowieniem daniny a dążeniem do uzyskiwania wpływów budżetowych, które są konieczne dla prawidłowego funkcjonowania organów władzy publicznej². Podstawową funkcją realizowaną przez daniny publiczne jest więc funkcja fiskalna, gdyż ich celem jest dostarczanie państwu środków niezbędnych do realizacji zadań publicznych. Przyjęcie takiego rozumienia terminu „danina publiczna” oznacza, że nie obejmuje on wszelkich kar pieniężnych i grzywien, których cele i funkcje są inne.

Z kolei istotą sankcji pieniężnej jest pogorszenie sytuacji prawnej adresata przez nałożenie obowiązku zapłaty określonej kwoty. Sankcje pieniężne są wymierzane jako dolegliwość za działania bez wymaganego prawem zezwolenia organu administracji publicznej, za naruszenie zakazu lub nakazu określonego przepisami prawa, a także za spowodowanie stanu bezprawia administracyjnego trwającego w określonym przedziale czasu. Sankcje pieniężne (kary pieniężne) pełnią funkcje: prewencyjną, restytucyjną, kompensacyjną, a także represyjną.

Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 25 marca 2010 r. sygn. akt P 9/08 (OTK-A z 2010 r. Nr 3, poz. 26) stwierdził, że administracyjne kary pieniężne stanowią środki mające na celu mobilizowanie podmiotów do terminowego i prawidłowego wykonywania obowiązków na rzecz państwa. Kary te, stosowane automatycznie z mocy ustawy, mają przede wszystkim znaczenie prewencyjne. Zapowiedź negatywnych konsekwencji, jakie nastąpią w wypadku naruszenia obowiązków określonych w ustawie albo w decyzji administracyjnej, motywuje adresatów do wykonywania

¹ por. Z. Ofiarski „Ustawa o finansach publicznych. Komentarz”, Warszawa 2019

² por. A. Krzywoń „Podatki i inne daniny publiczne – podstawowe pojęcia konstytucyjne”, ZNSA z 2011 r., zeszyt nr 2, s. 47 - 58

ustawowych obowiązków. Podstawą zastosowania tego typu kar jest samo obiektywne naruszenie prawa. Administracyjna kara pieniężna nie jest wyłącznie represją za naruszenie prawa, ale przede wszystkim stanowi środek przymusu, który służyć ma zapewnieniu wykonywania obowiązków wobec państwa, a organ administracyjny musi posiadać skuteczne środki, które skłonią adresatów norm do oczekiwanego zachowania w sferach uznanych za szczególnie istotne. Przedstawione stanowisko Trybunału Konstytucyjnego, chociaż wyrażone na gruncie przepisów ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym, odnosi się do administracyjnych kar pieniężnych w ogólności.

Ze względu na cele ustanawiania sankcji administracyjnych i funkcje jakie pełnią, brak jest podstaw do zaliczenia kar pieniężnych do kategorii danin publicznych³. Wynika to z braku możliwości zaakceptowania tezy: "(...), że prawodawca w demokratycznym państwie prawnym wprowadza sankcjonowane normami prawa publicznego nakazy i zakazy po to, by czerpać dochody z ich naruszenia. Oznaczałoby to, że ustawodawca przyjmuje założenie, iż państwo może być utrzymywane z niegodziwości obywateli, a nie powszechnych obciążeń finansowych, wynikających z legalnych czynności prawnych i faktycznych jednostek"⁴. W ostatecznym rozrachunku wszelkie grzywny i kary pieniężne stanowią dochód budżetu państwa, lecz pod uwagę musi być brany przede wszystkim cel ustanowienia danej normy prawnej, a nie tylko późniejsze wydatkowanie zebranych środków na cele publiczne.

Mając powyższe na uwadze należy uznać, że skoro kar pieniężnych nie można zaliczyć do danin publicznych, to tym bardziej nie można do tej kategorii zaliczyć norm prawnych wytyczających pożądane działania osób fizycznych i prawnych, których naruszenie wywołuje skutek w postaci nałożenia kar administracyjnych. Sankcje administracyjne, w tym kary pieniężne są dolegliwościami skierowanymi do uprawnionego podmiotu na podstawie norm prawnych przynależnych do tej części prawa za naruszenie danej normy. Zatem samych regulacji prawnych zawierających zakazy, nakazy skierowane do określonych podmiotów, które kształtują ich sytuacja prawną w przypadkach naruszenia norm tego prawa, nie można uznać za "daninę publiczną".

Powołany przez Wnioskodawcę wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 29 września 2017 r. sygn. akt II GSK 3556/15, w którym przyjęto, że pojęcie daniny publicznej, na które wskazywał art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2017 r. poz. 2168 ze zm.), którego powtórzenie znalazło się w art. 34 ust. 1 p.p., uprawniające do uzyskania interpretacji co do zakresu i sposobu stosowania przepisów prawa, obejmuje nie tylko daniny o charakterze pieniężnym, ale także wszelkie obowiązki o charakterze niepieniężnym, jeżeli ich ponoszenie wynika z ustawy i wiąże się z ograniczeniem swobody w korzystaniu z przysługujących podmiotowi praw ze względu na ochronę interesu publicznego, dotyczy interpretacji art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakładów na rynku naftowym o treści: „*Producenci i handlowcy są obowiązani do tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw*”.

³ por. wyroki NSA z: 24 października 2019 r., sygn. akt 792/19, 22 listopada 2019 r., sygn. akt II GSK 991/19

⁴ por. A. Krzywoń „Podatki i inne daniny publiczne (...)” op. cit.

Tymczasem wniosek upatruje daniny publicznej w obowiązku wydawania przez aptekę produktów leczniczych, w tym leków recepturowych, na co wskazuje art. 95 ust. 1 i 1a Pr. farm., podnosząc dodatkowo, że niewykonanie obowiązku zapewnienia dostępności do leków przez pacjentów może skutkować utratą zezwolenia, zgodnie z art. 103 ust. 2 pkt 3 Pr. farm., a więc jest zagrożone sankcją administracyjną. Mając to na uwadze należy jeszcze raz podkreślić, że sankcje administracyjne są dolegliwościami skierowanymi do uprawnionego podmiotu na podstawie norm prawnych przynależnych do tej części prawa za naruszenie danej normy. Zatem samych regulacji prawnych zawierających zakazy, nakazy skierowane do określonych podmiotów, które kształtują ich sytuację prawną w przypadkach naruszenia norm tego prawa, nie można uznać za "daninę publiczną". Celem wprowadzenia normy prawnej zawartej w przepisie art. 103 ust. 2 pkt 3 Pr. farm. jest wymuszenie na jej adresatach zachowań oczekiwanych przez ustawodawcę. W przypadku naruszenia ustanowionych w art. 95 ust. 1 i 1a Pr. farm. nakazów reakcją właściwego organu jest możliwość nałożenie sankcji administracyjnej, tj. cofnięcia zezwolenia na prowadzenie apteki ogólnodostępnej.

Organ prezentuje swoje stanowisko opierając się o twierdzenia wyrażone przez Naczelną Sąd Administracyjny w jego wyrokach na tle wykładni przepisu art. 86a Pr. farm. statuującego także określone nakazy i zakazy, a w przypadku jego naruszenia występuje także zagrożenie sankcją administracyjną to jest cofnięcie zezwolenia na prowadzenie apteki ogólnodostępnej lub punktu aptecznego⁵. Przepis art. 95 ust. 1 i 1a Pr. farm. także określa zasady wykonywania reglamentowanej działalności gospodarczej w zakresie obrotu produktami leczniczymi, jednak przedmiot tej normy w żadnym zakresie nie odnosi się do daniny publicznej, bez względu na powiązanie z możliwością wystąpienia sankcji z art. 103 ust. 2 pkt 3 Pr. farm.

Ze względu na brak występowania przesłanki w postaci daniny publicznej organ odmówił udzielenia interpretacji indywidualnej przepisów art. 86a, art. 88 ust. 5 pkt 3 lit. b), art. 103 ust. 2 pkt 4a Pr. farm. i § 6 ust. 5 pkt Rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 27 października 2022 r. - w sprawie podstawowych warunków prowadzenia apteki na tle przedstawionego przez Wnioskodawcę stanu faktycznego i zdarzenia przyszłego.

POUCZENIE

Od niniejszej decyzji służy stronie odwołanie do Głównego Inspektora Farmaceutycznego za pośrednictwem Małopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Farmaceutycznego w terminie czternastu dni od daty doręczenia decyzji.

Zgodnie z treścią art. 127a ustawy Kodeks postępowania administracyjnego w trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec Małopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Farmaceutycznego.

Z dniem doręczenia Małopolskiemu Wojewódzkiemu Inspektorowi Farmaceutycznego oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.

⁵ wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 03.12.2021 r., sygnatura akt: II GSK 2266/21 oraz z dnia 03.12.2021 r., sygnatura akt: II GSK 2267/21

W przypadku złożenia przez stronę oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do odwołania od decyzji nie przysługuje prawo do odwołania się ani skargi do sądu administracyjnego.

Małopolski Wojewódzki
Inspektor Farmaceutyczny

(-) Józef Łoś

Dokument podpisany elektronicznie

Otrzymują:

1.

2. a/a